

El poblat de Sant Joan les Fonts confirma la presència dels ibers a la Garrotxa

Dues arqueòlogues han tret restes de testimonis d'un assentament que es desconeixia fins ara



Maribel Fuertes (arqueòloga), Joan Espona (alcalde) i Anna Maria Puig (alcalde).

SANT JOAN LES FONTS | XAVIER VALERI

"Confirma el que seria el poblament ibèric a la zona de la Garrotxa", va afirmar l'arqueòloga Anna Maria Puig al costat de les 7 cales, des les quals han tret àmfores, vaixel·la, ceràmica i terrissa d'aquesta època i de procedència grega, púnica o, fins i tot, del Nord d'Àfrica. Va explicar: "Tot i que es tenien indicis de restes del període ibèric la zona de Maià de Montcal, Besalú i Mieres -va remarcar-, en aquesta zona no se'n tenia coneixement". Puig va

definir: "Aquesta és la importància d'aquest jaciment". I va assenyalar: "No és un Ullastret ni un Peralada en el seu territori corresponent -va reblar-, però sí una ocupació important en el període ibèric".

Dels segles V i II abans de Crist va datar la presència de gent que feia ús del sistema de vida definit com a ibèric a l'àrea del Boscarró. Es tracta d'una elevació assentada sobre parets naturals de basalt que separa les aigües del Fluvià i de la riera de Bianya fins al seu aiguabarreig.

Puig va assenyalar que les restes ibèriques són la confirmació d'una continuïtat de la presència humana ja detectada a Sant Joan a l'Edat del Bronze (entre el 700 i el 600 aC.). "Segurament n'hi ha més", va opinar. Va explicar que ara es tracta de fer el territori de la zona de Sant Joan i conèixer les seves característiques. Va valorar que l'època ibèrica ha estat molt estudiada al Gironès i l'Alt i Baix Empordà, en canvi, segons va dir, a la Garrotxa no ho ha estat.

Pel que fa a l'assentament de Sant Joan va indicar que encara és aviat per exposar l'extensió i els límits. "És somer [superficial]", va dir. Va indicar que els testimonis surten a una profunditat de 50 centímetres. Va explicar que només hi ha restes del període ibèric i del temps en què l'espai va ser cultivat i separat en horts. Va opinar que la romanització començada al segle II aC va fer que els habitants del poblat de Sant Joan les Fonts abandonessin l'assentament per buscar d'altres formes de vida. "Tan bon punt van arribar els romans va deixar de ser un lloc idoni per viure", va dir.

Les investigacions han estat propiciades pel descobriment del pintor Josep Olivera, que va presentar l'assentament al mes de juny. Olivera es va fixar en el fet que les petites construccions de paret seca del Boscarró no eren les més adequades per separar horts. Va gratar, es va enfil·lar als murs i va trobar restes de ceràmica i una figura. Les va ensenyar als arqueòlegs que treballaven al monestir i li van confirmar que havia trobat restes ibèriques. Ho va posar en coneixement de l'Ajuntament i dels serveis d'arqueologia de la Generalitat.

Abans, segons va explicar Joan Espona (alcalde de Sant Joan les Fonts per CiU), durant els anys 90, un grup d'estudiants que passejava per l'espai del Boscarró ja van trobar algunes restes de l'època ibèrica. Segons Espona, els estudiants van inventariar tot allò que havien localitzat dins del registre de la Generalitat.

Això no obstant van ser els descobriments d'Olivera els que van fer que l'Ajuntament encarregués a dues arqueòlogues gironines, l'Anna Maria Puig i la Maribel Fuertes, l'estudi de l'espai. Les arqueòlogues, en condició dels recursos que obtingui l'Ajuntament, faran un estudi complet que valori l'extensió real del jaciment i planifiqui una possible excavació completa de cara al futur.

"Si fem una bona excavació suposarà una novetat perquè mai s'ha fet una bona investigació en profunditat dels altres jaciments existents a la zona i de la comarca", van assegurar.

A més d'horts, el Boscarró havia estat una pedrera. Durant els primers anys del segle XX, els picapedrers van desprendre el basalt de les parets que donaven a la riera de Bianya. D'aquesta manera van suprimir una part de l'elevació, la qual es va convertir en les llambordes que van caracteritzar molts carrers de ciutats catalanes al segle XX.

En els darrers temps havia estat un espai només valorat per la importància del fet d'estar sobre parets, que són colades de basalts amb tres formes de solidificació poc comunes.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/cultura/2013/10/26/poblat-sant-joan-fonts-confirma/640797.html?utm_source=rss